

[Aksel Møller.]

ved besparelser, som det nu optimistisk bebudes, er det dog direkte eller indirekte nye byrder på befolkningen. Og når man så tilmed — i forbrugsbegrænsningens navn — lægger høje afgifter på de fattiges nødvendighedsartikler, som f. eks. spædbørnsudstyr og arbejdstøj, men giver afkald på omsætningsafgift på knallerter, skønt de for mange kun er et stykke legetøj, har jeg svært ved at se fornuften i alt dette. Men den har man måske heller ikke lov til at søge efter? Den skal måske ikke engang være der? Har Kumbel virkelig ret i sin skepsis:

„At appellere til fornuften er verdens største slag i luften.“

Jeg håber ikke, han har ret. Jeg håber, der må kunne føres en politik, som ikke nødvendigvis må beskutte et erhverv, et vigtigt erhverv, ihjel for at opnå en valutapolitik, der kan samle et flertal i dette høje ting. Overskud på statsregnskabet som middel i den akutte valutakrise ved jeg godt er almindelig anerkendt. Jeg bestrider heller ikke, at det er rigtigt, men jeg bestrider som sagt, at man skulle kunne blive ved ad den vej.

Når nu forbruget i Danmark bevarer sin uheldige tilbøjelighed til at være større, end vor fortjeneste berettiger os til, så er der i det lange løb kun een forsvarlig måde at rette denne fejl på. Det er ved at få befolkningen selv til at spare mere. Teorien om, at staten som opsparer kan træde i befolkningens sted, gælder efter mit skøn og min erfaring til Wandsbeck. For det viser sig jo, at staten disponerer før eller senere over de opsparede overskud, og hvis den så på grund af hastigt opståede valutakriser vil fortsætte den såkaldte opsparings- og overbalanceringspolitik, må den stikke hånden dybere og dybere i befolkningens lommer.

Nej, den eneste måde er at opmuntre sparsommeligheden i folket selv. Hvad der kan opnås ad denne vej, betegner en varig forbedring. Det er et spørgsmål om befolkningens sædvaner, om dens mentalitet. Men det er da givet, at staten har en væsentlig indflydelse på både sædvane og sind. Allerede det, at der ikke øves nogen aktiv indsats mod inflationen, mod forringelsen af de opsparede penges værdi, er jo mere end

nok til at lære folk unytten ved at spare. De direkte skatter er nærmest opsparingsfjendtlige, og formueskatten er af natur og oprindelse en straf mod sparene.

Mit parti har i den folketingsssamling, der nu går til ende, ydet sit bidrag til en lempelse af formuebeskatningen, og det er ikke vor skyld, at lempelsen ikke blev større. Tør nogen påstå, at der er handlet fair mod dem, der har sparet op til deres alderdom, enten opsparingen så var en pensionsforsikring, en livsforsikring eller fandt sted i banker og sparekasser? Har de ikke med god grund følt sig narret ved den stadige forringelse af kronens værdi? Mit parti er i pagt med hele sit samfundssyn, når det på to områder i dette folketingsår har bidraget til en bedre behandling af den private opsparing, den del af den i hvert fald, som har alderdomsforsorgen til formål.

Ved ligningsloven krævede vi, at selvpensionisterne i skattemæssig henseende blev behandlet bedre, end de hidtil er blevet. I går gav vi foreløbig tilslutning til folkepensionsforslagene. De er en delvis erstatning til de gamle sparere for pengens værdiforringelse, og efter at der nu synes at kunne ske en udformning af hele dette lovkompleks på en sådan måde, at vi ikke formindsker den fremtidige opsparing til alderdommen, er de betæneligheder, vi iøvrigt kunne have ved denne sag, blevet overvundet. Der er ingen, der kan være i tvivl om, at det netop er disse synspunkter, som betinger vor tilslutning til denne lovgivning: at den formes sådan, at vi mest muligt opmuntrer til privat opsparing.

Den højtærede statsministers spørgsmål om, hvad der er det konservative folkepartis politik, tyder i det hele taget ikke på, at han har haft tid nok til at følge med i, hvad der er sket i denne folketingsssamling, for ellers måtte han dog have set, at det konservative folkepartis politik her i denne sal udgør en helhed med sammenhæng mellem kædens enkelte led, vor antiinflationspolitik, vore advarsler mod omkostningsniveauets forhøjelse, vor stadige påpegen af, at opsparing gennem statskassen er en politik, der har set sin bedste tid, og af, at opsparingsmulighederne i befolkningen til gengæld må forøges, og at vejen hertil er en lempeligere skattepolitik overfor selvpensionisterne, overfor formueejerne,